

odgovorom. To interpretacijo podkrepi tudi njena nebesedna komunikacija – po pravilen (popolnejši) odgovor se obrne k drugemu učencu. Drugi del lahko torej prepoznamo kot obliko, s katero je učiteljica izrazila nezadovoljstvo s podanim odgovorom – kot usmerjen k sklepu, da učenka nima (povsem) prav. Kot smo rekli, argumentativno funkcijo celotne učiteljčine izjave zaradi uporabljenega argumentativnega modifikatorja »samo« določa del izjave, ki modifikatorju sledi – v argumentativnem smislu je celotna izjava torej usmerjena k sklepu, da odgovor ni zadovoljiv. V ozadju izjave lahko v skladu s prikazano argumentativno analizo prepoznamo stališče, ki bi ga lahko rekonstruirali približno takole: *dobro razmišljanje še ni zadosten pogoj za popoln (pravilen) odgovor*. In nenazadnje, učiteljica je učenec s svojimi odzivi v njihovem oblikovanju odgovora prekinila, nihče od učencev pa ni niti nadaljeval niti ugovarjal, da je na vprašanje že zadovoljivo odgovoril. Zato lahko *podčrtane* dele učiteljčinih izjav interpretiramo kot posredno¹³, a vendarle jasno izraženo negativno povratno informacijo o izčrpnosti odgovorov učencev, kar smo opredelili kot tip izjave, ki v sebi nosi potencial ogrožanja učenke integritete.

Vendar pa smo lahko hkrati ugotovili tudi, da to ni realni učinek učiteljčinega odgovora. Odgovor na ta navidezni paradoks leži v načinu oblikovanja izjave. Prvi del izjave (»Sej se ... strinjam se s tabo, v redu razmišljaš« – korak 3) lahko prepoznamo kot vljudnostno strategijo. Po teoriji Brownove in Levinsona (1978) bi jo lahko razvrstili kot strategijo, ki izpostavlja skupno verovanjsko ozadje, natančneje skupen način razmišljanja in posledično strinjanje z razmišljanjem učenke. Uporabljena jezikovna strategija se nanaša na odobravanje splošne učne sposobnosti učenke (na uspešen del njenega sicer nezadovoljivega odgovora, ki pa je le del te splošne lastnosti), torej na njeno pozitivno integriteto. V kronološkem smislu učiteljica torej najprej pohvali učenke siceršnje sposobnosti in prav s tem zmanjša potencialno moč ogrožanja njene integritete, ki jo prinaša drugi del izjave.

Podobne interpretacije, ki jih družijo isti tip odgovora, ki izraža spoštovanje in neogrožanje pozitivne integritete učencev, bi lahko prepoznali/oblikovali tudi za učiteljčine odgovore v korakih 7 in 9. Zaključimo lahko, da prav načini ubesedovanja, uporaba vljudnostnih strategij, uravnavajo stopnjo ogrožanja integritete soudeležencev v komunikaciji. Učiteljčini odzivi na odgovore učencev namreč kljub negativni naravi in potencialu

13 Izražanje smisla je posredno zato, ker ni bil izražen eksplicitno, npr. »odgovor ni zadosten«, ampak smo do njega prišli na podlagi kontekstualnega sklepanja.